

כרבו אלר הערשאה סאכמ
בסבאס/ אואל דוקס המצורף

האם יש משהו שמנחם אור?
או מלוצה אור?
בימים אלה?

לימוד משותף:

רקע- אגדה זו מהתלמוד מספרת על התקופה לאחר המרד הגדול, בה חרב בית המקדש, נהרגו מאות אלפי יהודים וכ-מאה אלף נשבו בידי הרומאים.

פעם לאחר החורבן עלתה קבוצת חכמי הדור לירושלים. כשהגיעו להר הבית, ראו שועל שיצא מחורבות קודש הקדשים.

התחילו החכמים לבכות ורבי עקיבא - צוחק.

אמרו לו: " מפני מה אתה מצחק ?"

אמר להם: " מפני מה אתם בוכים ?"

אמרו לו: "מקום שכתוב בו: והזר הקרב יומת ועכשיו שועלים הלכו בו, ולא נבכה?"

אמר להן: "לכן אני מצחק"

הנביא אוריה אומר: " לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלם עיין תהיה והר הבית לבמות יער" (= נבואה על חורבן ירושלים)

הנביא זכריה אומר: " עד יִשְׁבוּ זְקֵנִים וְזִקְנוֹת בְּרַחְבוֹת יְרוּשָׁלַם וְאִישׁ מְשַׁעֲנֵתוֹ בְּיָדוֹ מֶרֶב יָמִים. וּרְחֻבוֹת הָעִיר יִמְלְאוּ יְלָדִים וְיִלְדוֹת

מְשַׁחֲקִים בְּרַחְבֵּיהָ" (= נבואת נחמה על עתידה של ירושלים)

והוסיף: "עד שלא התקיימה נבואתו של אוריה, הייתי מתיירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה. עכשיו שהתקיימה נבואתו של

אוריה, בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת."

השיבו החכמים: "עקיבא ניחמתנו. עקיבא ניחמתנו"

(עיבוד מתוך מסכת מכות כד)

חאוקה אחריהם בשאם

כפא חצרי יש טקסט שאכסרה בשבאלאיים פאאחראנים שאטרהא פיאא אפריים אאר פרוח בימים אאנו.

אא פא קבוצה אכסרה בשאלא אוקס פאצור?

במה פארב פקטל אגראחא/ אגראחא אאגרא?

פוצה פאכסרם אטקסט?

עוד יהיה לנו בארי/ יובל אלבשן.

אכן כן, האויבים שמולנו טועים ובגדול אבל לנו אסור לטעות. עם כל הזעם המבעבע, הכאב המצמית וההלם הכבד על מה שאירע ועל איך שאירע, אסור לנו לשכוח שהאדמה המוכתמת בדם נקיים בבארי ובנחל עוז ובכפר עזה ובחולית ובסופה תכוסה במרבדי פרחים צבעוניים חדשים. ובמדשאה שליד חדר האוכל של קיבוץ בארי, זאת שכרגע יש בה עדיין מספר קרחות מפויחות ועשנות, עוד ישחקו ילדים בקולי קולות, והזקנים יתלוננו על הרעש שהם עושים.

ובאותו חדר אוכל, שעוד ישופץ כמה וכמה פעמים, יעלה באסיפת החברים קשיש נרגן ויתלונן שבטקס הזיכרון בחג שמחת תורה האחרון שוב לא הגיעו מספיק חברים וזו לדעתו ממש בושה כי עם שאינו יודע את עברו אין לא עתיד. ומרבית אלה שישתתפו באותה אסיפה לא יזכרו בדיוק מה קרה באותו חג מקולל ויפטרו את דבריו בגלגולי עיניים זה לזה, כמרמזים שנמאס להם מהעיסוק המטרחן הזה שאותו קשיש כופה עליהם כל שנה מחדש.

והזקן, שישוב למקומו זועם על חוסר האכפתיות של הדור הזה, לא יידע שממש עכשיו, באחד מחדרי הצעירים שרחוקים רק כמה מטרים מחדר האוכל החדש, איפה שפעם פעם נטבחו אנשים על ידי ידיו כליעל, מנשק הנכד הצעיר ביותר שלו בפעם הראשונה בת, ומרוב התרגשות הוא לא מצליח לומר שום דבר. טעם יש לנשיקה הזו ולמה זה כל כך טעים בעיניו.

להיאחז ברוח הישראלית/ חן צרור ארצי

הדגלים צריכים לשוב אלינו, אל המרפסות והרכבים של כולנו. לא משנה אם אלו דגלי ההפגנות שארבעים שבועות נשאו על שכס או דגלים ממחאות הימין למען הממשלה. הפעם הדגלים צריכים להיות מונפים לא איש למחנהו - אלא להפך: דגלי העצמאות שלנו. מילה שרק בשלושת הימים האחרונים, שמזכירים יותר את תש"ח מיום כיפור, אנו קולטים כמה היא יקרת ערך. להיות עם חופשי בארצנו זו לא עובדה, אלא משימה יום יומית...

יש לנו סיפור ישראלי שמורכב מאינספור סיפורים. אלו ששמענו מהורינו, זה שחלמו עליו הסבים והסבתות שלנו. סיפורים על חברת מופת שהגיעה לבנות בית בארץ ישראל אחרי דורות של רדיפות וכיסופים. סיפורים על הישראלי היפה - שמוכן להיות חלוץ, להתנדב, לסייע בלי מחיר או תמורה. זה שהוא תמיד 'אחי' גם אם הכרנו אותו הרגע, שהוא חצוף ובוטה אבל גם יצירתי ולא מוכן לקבל שום מוסכמה כמובנת מאליה. יש לנו סיפורים על ערבות הדדית, על מוכנות בלתי נתפסת לתת עבור המקום הזה את השנים הכי יפות שלנו גם שהחוזה בין המדינה לאזרחיה הופר לא פעם. סיפור של מייבשי ביצות, של גומלי חסדים, של אנשי רוח ויצירה, של אנשי ספרא וסייפא. סיפור על חברה שבה המשפחה היא ערך עליון והבית הוא מושג רחב הרבה יותר מארבע קירות וגג. עכשיו צריך להיאחז בסיפורים האלו, לספר אותם שוב ושוב, לשאוב מהם השראה. לא צריך ללכת שנים אחורה - הימים האחרונים סיפקו אין ספור רגעים מטורפים של מנהיגות ועשייה - בשדה הקרב ובחברה האזרחית. כאלו שמזכירים לנו מי אנחנו יכולים להיות.

איזה עם/ יהודה גזבר פיינגנשטיין.

אני פשוט חושב שזה די מדהים שכל אדם שני (או ראשון) במדינה הזו התגלה פתאום בתור גיבור על. באמת. כאילו משהו במצב הנורא הזה מוציא מאנשים דברים שלא יאמנו. אזרחים שנוסעים עם נשק אישי ומכונית קטנה כדי לחלץ אנשים משדה קרב. ג'ובניקים שהורגים עשרות מחבלים. נשים שמנצחות מחבלים. אנשים שלא מוכנים להשאיר מאחור אנשים שהם לא מכירים. תחשבו שגדלנו על הסיפור של כח צביקה ופתאום ביום אחד מתגלים עשרות ומאות צביקה שכאלה. איזו גאווה לחלוק זהות וערכים עם אנשים כאלה.

וגם לא לוחמים, כי העורף כאן הוא בעצם חלק מהלב; אושיות אינסטגרם שהפכו פתאום לחמ"לים וללוחמי דעת קהל. אנשים שמארחים בבית שלהם שלש משפחות ודואגים להם לאוכל. אנשים שהפכו את המטבח הביתי שלהם למטבח תעשייתי ומבשלים כל יום לגדוד. גיימרים שהפכו ללוחמי סייבר. פתאום כל אדם משיל את הבגדים הרגילים שלו והופך למשהו אחר לגמרי.

כל כך הרבה אומץ. כל כך הרבה סולידריות. כל כך הרבה טוב. איזה עם.

אנחנו ננצח/ בן כספית

מטורף. אין לי מילה אחרת. והנה הסיפור:

אחי ואחיותי מ"אחים לנשק" וממחאת ההייטקיסטים ביקשו שאקפוץ למרכז הלוגיסטי שלהם באקספון. בשביל מה אני צריך לבוא לשם, שאלתי, אתם לא צריכים לשכנע אותי בכלום. אני חלק מכם. תבוא, אמרו, אין כמו מראה עיניים.

באתי. אין לי מספיק מילים לתאר מה שראיתי שם. אם היה לי קודם רבע של שמץ של ספק שננצח, הוא נעלם. כל העוצמות של עם ישראל מרוכזות שם. בין אייל נווה מהאחים לטל ברנח מההייטק למאות מתנדבים מכל אגפי המחאה ועם ישראל, נולדה מפלצת של יוזמה ויעילות... מאות רבות של מתנדבים בחמ"ל, שמפעילים אלפים, שמפעילים עשרות אלפים, בכל תחומי החיים: ציוד צבאי, ציוד אזרחי, פינוי וחילוץ משפחות בעוטף, פתרונות דיור, ריהוט, ביגוד, כסף, היגיינה נשית, חינוך, ליווי פסיכולוגי. כל זה בנוסף לחילוץ משפחות מהעוטף, אספקה שוטפת ללוחמים בשטח וטיפול בכל בעיה שצצה. ה-כל. תעלו נושא, הוא מטופל. בדרך הכי מקצועית שיש, ביעילות מטורפת, במהירות פסיכית. הכל קורה.

החמ"ל הזה חילץ 2500 מתושבי העוטף. פיסית, בשטח. החל מהשבת השחורה בשעות הערב, עת הגיעו המתנדבים הראשונים של החמ"ל לדרום, בגיפים שלהם, עם הנשק האישי שלהם, ופשוט חילצו את האנשים. בימים שאחרי אותרו עוד מאות ניצולים שהיו זרוקים, כל אחד במחבוא שלו. כל אחד במקום המסתור שלו. ה"אחים" הגיעו לכל מקום, בכל שעה, ופשוט חילצו את האנשים.

החמ"ל הזה הפך כבר למקום עליה לרגל. היום צפוי לבקר בו הקנצלר הגרמני שולץ, תחנה ראשונה בהגיעו ארצה לפני ירושלים, לפני ראש הממשלה, לפני הכנסת. מגיעות לשם משפחות של נעדרים, מקבלות כתף חמה, תמיכה, ייעוץ. מגיעות גם משפחות של חללים שכבר זוהו. מיותר לציין שהכל נעשה בהתנדבות. אופרציה שיוזמה על ידי... וממומנת מכספי תרומות ונדבנים עם כיסים רחבים ולבבות ענק...

אנחנו ננצח.

סיכום המשימה בקבוצה, כאחד הפרטים במסקנות ולא אלה מקריאה פסקים:

ארשים שונים מחיבים כמצואים ומרחמים בדרכים שונות. כמצואים הצורה שבה משהו אחר
מלאוהו יכולה לאורו אצורה הפרטים, וזה סבאי ומובן. חשוב שנחמם ומצא משהו
במצואים שכן נשמעו ארו כוח ונאפשרו אלה הרעם הנה.

כסיכאם....

משלימה כריכה אישית: כרובא אלצמכמ ז'
משלימים לשמחילימ במילימ "גראפה לא".
המשלימים יבאלימ כהילר לא כל דבר מכל
גרום שיש ככמ בחיים וליליו אלרמ יבאלימ
כומר גראפה.

במלון המוקדנו בניסיון כאחור בקדוה
כוח ואור ואפילו נחמה במה הכאולמ.
אסיי במשלימה כריכה אישית, בה נחלש
כהפליש אלר הסוב בחיים שגרו האישיים
והפריטיים. אצלמים המיקוד האישי הוא מה
שללמן כוח.

